

První věc, kterou bych udělala jako prezidentka, by byla...

Jmenuji se Nasta a je mi 12 let. Pocházím z Ukrajiny, ale už osm let žiji v Česku. Kdybych se stala prezidentkou, tak bych se pokusila sehnat brambůrky s příchutí kraba, které znám z Ukrajiny a které mi strašně moc chutnají. Už jsem je totiž strašně dlouho neměla, mám na ně takovou chuť, že obal od těchto chipsů nosím i na svých chytrých hodinkách. Kvůli válce si je ale nemůžu koupit a nedovezou mi je ani příbuzní nebo kamarádi rodičů, protože k nám teď nejezdí. Je to totiž moc nebezpečné.

Kdybych se stala prezidentkou, tak bych se jako první pokusila zastavit válku na Ukrajině a když by se mi to podařilo, viděla bych zase svou rodinu a dala si ty nejlepší brambůrky na světě.

**Anastasija Dakhanovská, ZŠ a MŠ Jana Amose Komenského,
Brandýs nad Orlicí (7. třída)**

První věc, kterou bych udělala jako prezidentka, by byla...

Zajímavá otázka, i když jsem ještě "malé" dítě. Pár věcí bych ale změnila. Změnila bych 3 věci, které jsou na mém vrcholu toho, co bych chtěla změnit či zlepšit. Ke každé věci se vážou nějaké city a pocity.

Mám rozvedené rodiče a z toho oba si někoho našli. Táta s mojí maminkou mají mě a bráchu, tátova přítelkyně má dceru moje nevlastní sestra. Mamka a její přítel malého syna můj nevlastní brácha. Maminka platí plno věcí, platí vše napůl s tátou, ale má dohromady tři děti. Pokud chce jednomu z nás radost, tak nemůže. Z mateřské by pomalu nezaplatila byt. Takže první, co bych udělala, zvýšila příjem mateřské.

Hodně často vidím lidi, co by si zasloužili druhý život. Proč jim nepomocť? Proč jim tu druhou šanci nedat? Protože si všichni myslí, že jsou špatní. Ano, pokud si ten život zahodili sami a nechtějí pomocť, tak to chápu. Jsou tu lidi, kteří se snaží a snaží se zlepšit. Nebo rodiny, od kterých jsou děti vážně nemocné. Přispěla bych na charitu, lidi bez domova, rodinám v těžké situaci nebo jsou jejich děti vážně nemocné a nemohou si dovolit zaplatit operace, léčby. To je můj druhý čin.

Poslední čin je už na řadě a k němu mám největší cit a pouto. Procházím si nelehkým obdobím a ani není dvakrát hezké. Tohle napsat a psát o tomhle tématu je pro mě velký životní pokrok. Při tomhle období, které trvá minimálně rok, jsem si dokázala několikrát sáhnout na své vlastní dno. Několikrát jsem vše chtěla vzdát a ukončit. Rodiče to zjistili teprve před pár měsíci, snažili se mi pomocť, hledali psychology, psychiatry, obvolali několik psychiatrických léčeben, vzali jim to, ale buď nebylo místo, nebo si počkejte rok až dva. To ale člověk, který má psychické problémy, nevydrží, může za tu dobu vše ukončit. Já se o to pokusila v listopadu, odvezla mě sanitka a z takového přístupu, co jsem ve 14 zažila, budu mít navždy trauma. Křičeli

po mně v sanitce, kde si ubližuješ a já mlčela, zvyšovali hlas víc a víc, než jsme konečně dojeli do nemocnice, tam na mě už byli milejší. Byla jsem tam pár dnů a jedině, co mi na konci řekl velice “chytrý” doktor, že já, v tomhle věku mít deprese, úzkosti a podobné věci, mít nemohu. Samozřejmě nakonec se po měsíci psycholog našel a pomohl mi. Nelíbí se mi ale přístup, který mají dospělí nebo jejich velice chytré názory a zároveň se o psychice vůbec nemluví. Pojdme o tom mluvit otevřeně, pojdme těm lidem pomoci, i když jsou to “jen” děti a dospívající. Musí se to už začít řešit! Několik mladistvých spáchá sebevraždu, protože jim nikdo nepomohl a nikdo to neřešil. Je to jen o nás.

Nikdy na nic nejste sami! My mladí tu budeme v budoucnu, tak tohle pojdme změnit ne?

Natálie Plánková, ZŠ a MŠ Pražská Znojmo (9. třída)

*Symbolem národa se stává,
když jeho odchod upřímně oplakává.
Na stěně učeben,
visí tam na stěně,
každé dítě ho vidí zřetelně.*

Nejvýše stojící,
nahore fouká.
Nejvýše stojící,
z Hradu se kouká.
Nezištně kráčící po naší zemi,
pohlízející,
stejně na všechny.
K národu mluví citelně,
a ví, že věrni zůstanem'.

Není karikaturou lhostejnosti,
oplývá darem moudrosti.
Pane prezidente,
nezapomínejte na Podhradí,
na Vás totiž každý vidí,
a když Vy daleko nedohlédnete,
do hospody si zajděte.
Tam mezi občany pravda zní,
nad pivem se přeci nesní!

Naše země velkolepá,
velkolepá duchem svým,
očima ho nevidíte,
uvnitř všeho žije skrytě.

Čeká na Vás mise zrádná,
ta společnost rozhádaná,
příkopy jak na frontě,
síla tkví však v jednotě.
Demokracie živa je z míru,
přesto má v sobě nesmírnou sílu,
chránit ji pro práva, pravdu a lásku,
nechat lidi radovat se,
a nemít masku.

Prezidente můj,
bud'(te) silný stůj co stůj!
Symbolem národa se stává,
když jeho odchod upřímně oplakává.
Na stěně učeben,
visí tam na stěně,
každé dítě ho vidí zřetelně.

Nejvýše stojící,
nahore fouká.
Nejvýše stojící,
z Hradu se kouká.
Nezištně kráčící po naší zemi,
pohlízející,
stejně na všechny.
K národu mluví citelně,
a ví, že věrni zůstanem'.

Není karikaturou lhostejnosti,
oplývá darem moudrosti.
Pane prezidente,
nezapomínejte na Podhradí,

na Vás totiž každý vidí,
a když Vy daleko nedohlédnete,
do hospody si zajděte.
Tam mezi občany pravda zní,
nad pivem se přeci nesní!

Naše země velkolepá,
velkolepá duchem svým,
očima ho nevidíte,
uvnitř všeho žije skrytě.

Čeká na Vás mise zrádná,
ta společnost rozhádaná,
příkopy jak na frontě,
síla tkví však v jednotě.
Demokracie živa je z míru,
přesto má v sobě nesmírnou sílu,
chránit ji pro práva, pravdu a lásku,
nechat lidi radovat se,
a nemít masku.

Prezidente můj,
bud'(te) silný stůj co stůj!

Lenka Fráňová, Wichterlovo gymnázium Ostrava-Poruba (kvarta)